

[Thorkil Kristensen.]

Men vanskelighederne kommer jo først, de gunstige virkninger af vor egen devaluering tager nogen tid, inden de slår igennem, og derfor kan der komme en vanskelig situation for os og for visse andre lande i begyndelsen. Det er denne begyndersituation, vi nu skal tage stilling til.

Jeg vil gerne understrege, og gøre det meget stærkt, at de bemærkninger, jeg her gør, er af generel karakter, de gælder under eet for de europæiske lande, der er i en sådan situation. Jeg har ikke noget at sige om Danmarks specielle problemer, det ville være urimeligt at gøre dette fra denne talerstol i det øjeblik, da rigsdagens vareforsyningsudvalg i et andet lokale her i bygningen samles med den højtærede handelsminister for af ham at modtage besked om, hvad der er foregået i Paris, og drøfte de for Danmark foreliggende konsekvenser af denne situation. Disse oplysninger står jo ikke til min rådighed, og derfor er stedet ikke her til at tale om, hvilke konsekvenser vi for Danmarks vedkommende specielt kan drage af det, der er sket, men som jeg sagde før: problemet er internationalt, der er visse fællestræk i billedet, som bør fremhæves, og nogle af disse fællestræk skal jeg nu gå ind på.

Der er den fare, at hvis en række lande midlertidigt kommer i valutavanskeligheder, vil forbeholdsklausulen i Pariseraftalen blive benyttet for stærkt. Hvis den bliver benyttet af for mange lande, eller hvis nogle lande ikke benytter den og derefter kommer i vanskeligheder, så de senere må slå bak, kan hele fremstødet blive til en fiasko. Derfor er det meget vigtigt, at man virkelig sætter de europæiske lande i stand til at klare den første tids overgangsvanskeligheder. Men der er een ting mere, som man skal sætte dem i stand til. Det blev udtrykt forleden meget klart af Marshallplanens administrator, Mr. Hoffman, som i en tale sagde, at hvis det skulle lykkes for os, så måtte de europæiske lande, som han sagde, „forøge deres dollarindtjening på dramatisk vis“. Med andre ord: vi skal klare to opgaver. Vi skal rent midlertidigt klare nogle valutaovergangsvanskeligheder, der i visse lande kan være betydelige, og vi skal i løbet af en 2—3 år forøge vor dollarindtjening dramatisk. Jeg finder anledning til at understrege, at hvis dette skal lykkes for de europæiske lande, og hvis man ved hjælp af disse midler skal skabe større melleuropæisk frihandel, altså gøre et virkelig fremstød i retning af at gøre Europa til en økonomisk enhed, så er det noget, der stiller

krav ikke blot til de europæiske lande selv, men også til Amerika, og det er der grund til, at vi fra europæisk side siger til amerikanerne på samme fri og åbne måde som den, på hvilken Amerikas repræsentanter har talt til Europa om nødvendigheden af, at der nu gøres noget.

Jeg mener, der er tre krav, som Amerika må opfylde, hvis den politik, der nu — såvidt jeg forstår på amerikansk tilskyndelse — er besluttet i Paris, skal blive til noget. Det første er, at Amerika i betydeligt omfang stiller dollars til rådighed til at hjælpe landene over den første tids overgangsvanskeligheder. Det andet er, at Amerika på lidt længere sigt lemper sine importrestriktioner, herunder tolden. Dette sidste er jo vigtigt, for hvis Europa skal forøge sin dollarindtjening dramatisk, så skal de europæiske lande forøge deres eksport til De Forenede Stater i betydeligt omfang, men dette kan jo ikke lade sig gøre, medmindre De Forenede Stater tillader og modtager en betydeligt forøget import; det er jo to sider af den samme sag. Derfor kræves der aktion fra begge parter side.

Men den tredje betingelse, som måske på langt sigt er den vigtigste, er efter min mening den, at Amerika også lemper sine indvandringsrestriktioner. Der står i Pariseraftalen af i går med rette noget om, at det er nødvendigt, at arbejdskraften gøres bevægelig mellem landene, ikke blot mellem de europæiske lande indbyrdes, men også mellem disse og andre dele af verden, og dette er i virkeligheden ikke mindst et spørgsmål om amerikansk indvandringspolitik.

Disse tre krav, som må stilles til De Forenede Stater fra de europæiske landes side, stilles efter min mening i Amerikas og Europas fælles interesse. Hvis de ikke bliver opfyldt, risikerer man, at det fremstød, Amerika her har givet tilskyndelse til, ikke bliver til noget.

Dette er, forekommer det mig, indlysende for det første kravs vedkommende. Hvis nemlig nogle af de europæiske lande ikke kan klare de valutavanskeligheder, de kommer i i den første tid, og derfor ikke kan gøre deres valuta ombytkelig og derfor ikke kan åbne for deres import, sådan som bestemmelsen er, ja, så vil jo forsøget på nu virkelig at slå restriktionsmaskineriet i stykker bryde sammen, og hvad det vil betyde af prestigemæssigt tab og af mismod, er det jo ikke vanskeligt at danne sig en forestilling om. Men det er klart, at skal man komme over denne første tids vanskeligheder, skal de europæiske lande have en